

Hồi 20

Phút Giây Đoạn Trường

Ráng chiều, trời xanh, biển biếc, hải âu bay liệng, cảnh sắc đẹp như trong tranh.

Nam Cung Bình, Mai Ngâm Tuyết và Phong Mạn Thiên cùng ngồi trên boong thuyền lẳng lẳng ngắm cảnh, lời nói giữa họ mỗi lúc càng ít đi, như sợ tiếng nói phá vỡ sự yên tĩnh của đất trời.

Nam Cung Bình và Mai Ngâm Tuyết tựa sát vào nhau, chẳng rõ thời gian đã trôi qua bao lâu, bỗng thấy Thất Ca đứng lên, đi đến trước mặt Phong Mạn Thiên, cung kính gật đầu ba cái.

Phong Mạn Thiên cười xót xa :

- Người phải đi trước ư ?

Thất Ca nhẹ gật đầu:

- Tiểu nhân xin được đi trước.

- Được rồi, vậy...

Trong bốn người Thất Ca võ công kém nhất, nên độc tính cũng phát tác sớm hơn, chỉ thấy y tung người lên, quay sang Nam Cung Bình và Mai Ngâm Tuyết mỉm cười gật đầu, đoạn vọt thẳng lên không, trở tay một chưởng vỗ vào thiên linh cái, rơi âm xuống biển mất hút.

Thất Ca trước khi chết toàn thân co giật liên hồi, sắc mặt cũng trở nên tím đen, môi đã bị cắn đến rướm máu.

Nam Cung Bình và Mai Ngâm Tuyết càng nắm chặt tay nhau hơn, hai người hiểu rằng Thất Ca vì không chịu đựng được nỗi đau khổ khi độc phát, nên mới tự tìm lối thoát sớm hơn, kỳ thực trong lòng hai người dễ thường không có ý ấy, song chẳng qua vì muốn kéo dài giây phút bên nhau mà thôi.

Nam Cung Bình nghĩ đến trong số ba người còn lại, võ công của mình kém nhất, tiếp đến hẳn là đến lượt mình, vậy thì chàng không phải chứng kiến cảnh đau khổ của Mai Ngâm Tuyết, nếu như nàng chết trước, song dễ thường chàng lại đành lòng để cho Mai Ngâm Tuyết một mình ở lại chịu đựng nỗi đau đớn thế kia.

Nghĩ đến đây lòng nghe quặn thắt xót đau, nào ngờ Mai Ngâm Tuyết bỗng khẽ cười nói :

- Thôi, thiếp phải đi trước một bước.

Nam Cung Bình giật nảy mình, đưa mắt nhìn, những thấy gương mặt nhợt nhạt của Mai Ngâm Tuyết đã dần biến sắc, song bản thân chàng thì mãi đến lúc này cũng không hề có điều chi khác lạ.

Chỉ nghe Mai Ngâm Tuyết cười xót xa nói :

- Thiếp cứ sợ chàng sẽ đi trước, nỗi đau ấy thật thiếp khó thể chịu đựng nổi, giờ thì... thiếp...

Bỗng cắn răng nín lặng, toàn thân nàng bắt đầu run rẩy, chứng tỏ độc tính đã phát, nỗi đau khổ khó thể diễn tả được.

Nam Cung Bình nước mắt rơi lã chã, ôm chặt Mai Ngâm Tuyết vào lòng, cảm thấy toàn thân nàng nóng rực như sắt nung, bất giác thảng thốt la lớn :

- Ngâm Tuyết, Ngâm Tuyết... hãy chờ Nam Cung Bình...

Phong Mạn Thiên bất thần vung tay điểm vào huyệt ngũ của Mai Ngâm Tuyết, ông muốn người con gái đa tình này được yên ngủ trong vòng tay của người yêu duy nhất trong đời.

Thế là Mai Ngâm Tuyết liền ngủ thiếp đi, nàng đã cách cái chết mỗi lúc càng gần, song khoe môi nàng vẫn phảng phất treo một nụ cười thê thiết.

Nam Cung Bình ghì chặt lấy nàng, im lìm thổn thức hồi lâu, bỗng ngẩng lên lớn tiếng nói :

- Phong lão tiên bối, xin lão tiên bối hãy giúp vãn bối cũng...

Đưa mắt nhìn, bất giác lại giật nảy mình, chỉ thấy Phong Mạn Thiên đang ngồi cứng đờ như pho tượng đá, hai mắt nhắm nghiền và cũng đã trở nên bầm tím.

Nam Cung Bình kinh hãi :

- Phong lão tiên bối làm sao rồi vậy ?

Phong Mạn Thiên cố nheo mắt nói :

- Lão phu...

Toàn thân bỗng co rúm, miệng rơi ra vài chiếc răng vỡ, thì ra ông sớm đã độc phát, song lại cắn răng cố chịu đựng đến đổi cắn vỡ cả hàm răng, giờ há miệng lập tức rơi ra.

Nam Cung Bình kinh hãi, vội tiện tay điểm vào huyệt ngũ của Phong Mạn Thiên.

Trời đất mệnh mang chỉ còn lại mỗi mình Nam Cung Bình, chàng ngửa mặt đau xót gào lên :

- Trời xanh hỡi, tại sao tôi chưa chết chứ ?

Chàng ôm chặt lấy Mai Ngâm Tuyết chờ độc phát. Màn đêm buông dần, bóng tối vô tình nuốt chửng con thuyền chết chóc ấy.

Nam Cung Bình cảm thấy mỗi lúc càng giá lạnh, rét buốt đến tận đáy lòng, song độc tính vẫn chưa phát tác. Chàng không thể nào hiểu được nguyên nhân, chẳng biết đó chính là sự trở trêu của tạo hóa.

Thì ra khi ở khu rừng trong Nam Cung sơn trang, Nam Cung Bình đã vô ý hít phải một chút thuốc độc đã làm chết Vô Tâm Song Ác của Đắc Ý phu nhân, lúc chiếc hộp ngọc bay lướt qua bên tai, chàng đã ngửi thấy một mùi thơm thoảng nhạt, có điều lúc bấy giờ chàng không hề chú ý tới.

Sau khi thuộc độc ấy ngấm vào người chàng, đến nay vẫn chưa phát tác, bởi thuốc độc ấy có tên là Âm Hồn, một chất độc chí âm trên đời, mà Nam Cung Bình lại khổ luyện chân khí thuần dương ngay từ thuở bé, nên đã vô tình dồn chút ít độc tính ấy vào trong tạng phủ.

Hôm nay Nam Cung Bình và mọi người bị trúng phải là loại chất độc chí dương, tên là Dương Phách, nên khi Mai Ngâm Tuyết độc phát mới toàn thân nóng rực.

Âm Hồn và Dương Phách đều là chất cực độc trên đời, trúng phải là không có thuốc cứu chữa. Thế nhưng hai loại độc tính ấy lại tương khắc lẫn nhau, dĩ độc công độc tự động hóa giải, ngay cả chính bản thân mình cũng không hay biết.

Tuy nhiên, trong hoàn cảnh này Nam Cung Bình sống không bằng chết, nỗi bi ai cô quạnh, bóng tối giá rét đã khiến chàng không sao chịu đựng nổi.

Ánh trăng sao soi trên chiếc buồm trắng, Nam Cung Bình đứng cạnh Mai Ngâm Tuyết và Phong Mạn Thiên lẩm bẩm :

- Tôi cũng đi đây...

Vừa định trở tay vỗ vào Thiên Linh, bỗng nghe một tiếng hú dài lạnh lốt từ xa vọng đến, rồi thì có người cất tiếng nói :

- Phong Mạn Thiên đã về đó phải không ?

Chàng chợt động tâm thầm nhủ :

- Đã đến Chư Thần đảo rồi !

Song tâm thần chàng đã tê dại, không hề cảm thấy chút vui mừng, trái lại còn sợ mình được giải cứu chỉ nghe tiếng hú dài không ngớt làm rúng động tâm thần, chàng vội vỗ mạnh vào Thiên Linh trên đỉnh đầu.

Lúc này trong bóng tối mịt mùng đã có một đốm sáng, theo sóng biển nhấp nhô tiến tới gần...

Một ngôi nhà cao nhưng âm u đứng trơ vơ trên một mỏm núi cạnh bờ biển, xung quanh không có một cánh cửa sổ nào, hệt như một người khổng lồ quay mặt ra biển cả.

Màn đêm tĩnh lặng, trong nhà chỉ có một ngọn đèn leo lét, như đốm ma trời soi sáng lờ mờ gian đại sảnh rộng thênh, quanh đại sảnh có một dãy bàn dài, mặt bàn phủ vải đen, mỗi cách ba thước có một cái hủ tro xương, trước hủ có một chiếc linh bài u ám.

Trong gian đại sảnh rùng rợn ấy có đặt tạm một chiếc phản nghiêng, trên phản là một nữ nhân tuyệt sắc mặt mày trắng nhợt, hai mắt nhắm nghiền, hoàn toàn không một chút trí giác, ánh đèn nhấm nhem soi trên mặt nàng, thì ra chính là Mai Ngâm Tuyết.

Gian đại sảnh im phăng phắc, thốt nhiên, Mai Ngâm Tuyết khẽ động dậy, đây là nhân gian hay âm phủ ?

Nàng mở choàng mắt, lập tức lộ vẻ sửng sốt bàng hoàng, đảo mắt nhìn quanh một vòng, vội lồm cồm ngồi dậy, thật ra nàng còn sống hay đã chết ? Là người hay ma quỷ ?

Nàng loạng choạng nhào đến góc sảnh, hai tay vịn vào mép bàn, đứng lại vững vàng, đưa mắt nhìn, trước mặt nàng là chiếc linh bài viết :

- "Thất Diệu Thần Quân" Mai Sơn Dân chi vị !

Nàng sửng sốt, bởi nàng biết danh hiệu này khi xưa rất là hiển hách trong chốn võ lâm, chẳng lẽ trong chiếc hủ chính là tro xương của vị anh hùng cái thế kia ư ? Đây là đâu ? Tại sao nàng lại có mặt tại đây ?

Nàng đi tới hai bước, chỉ thấy hai chiếc hủ cùng đặt chung nhau, trên linh vị viết :

- Liễu Hạc Đình, Đào Thuần Thuần phụ phụ chi vị !

Hai tên này nàng cũng rất quen thuộc, có điều nàng không thể nào hiểu nổi tại sao linh vị của ba vị anh hùng này đều ở tại đây. Chẳng lẽ nơi đây không phải là nhân gian ư ?

Nghĩ đến đây nàng bất giác rùng mình sởn gai ốc, song cố định thần tiếp tục xem tới những linh vị ấy là :

- "Ôn Sát Ma Quân" Chu Ngũ Tuyết chi vị !

- "Thiên Độc Nhân Ma" Tây Môn Báo chi vị !

- "Cô Tinh" Bùi Khuê chi vị !

- "Lục Tình công tử" Từ Nguyên Bình chi vị !

Rồi còn một chuỗi danh tánh khác nữa, có tên nàng từng nghe qua, và cũng có tên chưa từng biết đến, song nàng biết tất cả đều là những vị anh hùng từng một thời vang danh trong chốn võ lâm hồi mấy mươi năm hoặc mấy trăm năm về trước.

Liên tức nàng khẳng định nơi đây không phải là chốn trần gian, nếu là nhân gian thì sao lại có nhiều tro xương và linh vị của những trang hào kiệt khác nhau về triều đại, thân phận và môn phái thế này.

Nàng bất giác nghe cỗi lòng lắng dịu, nơi đây đã là chốn u minh, Nam Cung Bình đã không có mặt tại đây có nghĩa là chàng chưa chết, nàng chẳng những không oán trách vì chàng đã không tuấn tình cùng chết với mình mà trái lại còn an ủi buồn tiếng thở dài, thầm khẩn nguyện cho trời cao phò hộ cho chàng được sống trọn đời bình an hạnh phúc, bởi nàng hết sức tin cậy tình cảm của Nam Cung Bình, bởi chàng dù sống hay chết, dù ở trên dương gian hay dưới u minh đều không bao giờ lãng quên mình, cũng như nàng không bao giờ quên Nam Cung Bình vậy.

Bỗng ánh mắt nàng chạm vào một chiếc linh bài, lập tức tái mặt bật lên một tiếng thảng thốt, ngồi bệt xuống đất và nước mắt tuôn xối xả, giọng run run nói :

- Chàng cũng chết rồi ư ? Chàng... ở đâu... chàng ở đâu ?

Thì ra trên chiếc linh bài ấy viết rõ ràng ba chữ "Nam Cung Bình..."

Trong thoáng chốc toàn thân nàng lạnh ngắt, thốt nhiên "kẹt" một tiếng, cánh cửa đại sảnh bằng đồng khê hé mở, một lão nhân áo gai thân hình gầy guộc, râu trắng dài phủ ngực, hệt như một bóng u linh lướt vào, tuy đôi mắt lão sáng quắc, song lạnh toát không có chút tình cảm nhân loại, vẻ mặt cũng trở lạnh như một người chết vừa từ dưới mộ chui lên.

Lão đưa mắt nhìn Mai Ngâm Tuyết, lạnh lùng nói :

- Cô nương đã tỉnh rồi ư ?

Mai Ngâm Tuyết kinh ngạc :

- Mình đã tỉnh ? Chẳng lẽ mình chưa chết ?

Đoạn khóc nức lên, nàng đã hồi tỉnh có nghĩa là chưa chết, nếu nàng chưa chết thì Nam Cung Bình hẳn là đã chết mất rồi !

Lão nhân áo gai nhìn nàng bưng mặt khóc nức nở, cũng chẳng lên tiếng khuyên ngăn.

Mai Ngâm Tuyết bỗng nhào tới gào lên :

- Thi thể của chàng ở đâu ? Tôi... phải cùng chết với chàng.

Lão nhân áo gai người không hề động đậy mà đã xê dịch ra ba thước, lạnh lùng nói :

- Cô nương khóc đã đủ chưa ?

Mai Ngâm Tuyết nghẹn ngào :

- Lão trượng biết... Nam Cung Bình...

Lão nhân áo gai sầm mặt :

- Nếu cô nương chưa khóc đủ thì cứ việc khóc tiếp, còn như đã khóc đủ rồi thì lão phu đưa cô nương lên thuyền, đừng hỏi gì khác nữa.

Mai Ngâm Tuyết đưa tay lau nước mắt đứng bật dậy lớn tiếng nói :

- Lão trượng không muốn trả lời thì tôi sẽ tự đi tìm, và cũng không cần lão trượng phải nhọc sức đưa lên thuyền.

Nàng cũng làm ra bộ mặt lạnh ngạo, phải biết nàng chẳng phải là một nhược nữ, tuy lúc này lòng đầy đau xót, song thấy thái độ của lão nhân áo gai như vậy, bèn cố dằn nén không để biểu hiện ra ngoài, tuy chốn võ lâm ai cũng bảo nàng "lãnh huyết", song cũng phải tôn xưng nàng là "phi tử", khi nào có dám lạnh nhạt khinh khi nàng đến vậy.

Nàng rướn ngực, lập tức cất bước đi ra cửa.

Lão nhân áo gai liền lướt đến trước mặt nàng, lạnh lùng nói :

- Cô nương không được đi !

Mai Ngâm Tuyết cười khẩy :

- Bỏn cô nương muốn đi là đi, ai bảo không đi được ?

Lão nhân áo gai đành giọng :

- Nếu cô nương đi một bước trên đảo này, lão phu sẽ tức khắc chặt đứt đôi chân cô nương.

Người lão di động phiêu hốt như gió thoảng, không hề lấy thế mà lướt đi nhẹ nhàng như trên mặt nước.

Mai Ngâm Tuyết chân khí tuy đã dần vận chuyển như ý, song dùng hết thân pháp mà lão nhân áo gai vẫn như pho tượng đá đứng sững trước mắt nàng. Mai Ngâm Tuyết không khỏi thềm kinh hãi, chẳng rõ lão nhân này lai lịch ra sao ?

Phải biết khinh công của nàng là tuyệt đỉnh trong võ lâm, vậy mà thân pháp của lão nhân này càng không thể tưởng tượng được.

Lão nhân áo gai gằn giọng :

- Trong vòng một giờ nếu cô nương mà không lên thuyền rời khỏi đây thì đừng trách lão phu vô lễ.

Mai Ngâm Tuyết đảo tròn mắt, bỗng nhoẻn cười nói :

- Một người đàn ông già cả thế này mà cứ bám chặt một thiếu nữ trẻ, không thấy xấu hổ ư ?

Lão nhân áo gai ngẩn người, chưa kịp trả lời thì Mai Ngâm Tuyết bỗng nhào tới, nhanh như gió lướt qua cạnh lão, qua khỏi cánh cửa lại sảng mở hé.

Lúc này trời đã gần sáng, những thây dưới mỏm núi có một con suối trong xanh ngồn ngồn chảy đi, hai bên suối cây cối sum xuê giữa những cành lá xanh tươi loáng thoáng vô số bóng nhà, không đếm xuể được là bao nhiêu.

Nàng vội vã quét mắt nhìn, không dám chứng bước lâu, lập tức phi thân xuống mỏm núi, bỗng nghe sau lưng có tiếng lạnh lùng nói :

- Cô gái thật là xảo quyệt...

Bóng người nhấp nhoáng, đã thấy lão nhân áo gai lại đứng sững trước mặt, phất tay áo quát :

- Quay lại ngay !

Lập tức một luồng nhu phong từ tay áo cuốn ra, luồng gió ấy tuy dịu nhẹ, song có một sức mạnh không thể cưỡng lại được. Mai Ngâm Tuyết vung tay, một luồng chỉ phong sắc bén lập tức vạch làn tụ phong ra làm đôi, lướt qua hai bên người Mai Ngâm Tuyết.

Lão nhân áo gai kinh hãi, không ngờ thiếu nữ trẻ này lại có võ công thâm hậu đến thế.

Mai Ngâm Tuyết cười khẩy :

- Trông các hạ đạo mạo thế này, tưởng đâu tuổi cao đức trọng, ai ngờ lại là hạng tiểu nhân hung hiểm.

Lão nhân áo gai tức giận :

- Người nói gì hả ?

- Nếu không phải là hạng tiểu nhân hung hiểm thì tại sao chẳng có chút lòng nhân hậu, đi hiếp đáp vị vong nhân đáng thương này...

Nói đến ba tiếng "vị vong nhân", lập tức lòng nàng dâng lên một niềm đau xót khôn lường, nước mắt trào tuôn, người chao đảo như chực ngã, quả là đáng tội nghiệp.

Vẻ mặt lão nhân áo gai chợt dịu đi, song lại lập tức trở lại vẻ lạnh lùng, điềm nhiên như không.

Mai Ngâm Tuyết giọng bi thiết :

- Chàng đã chết rồi, tại sao các hạ không để cho tôi được nhìn thấy thi thể của chàng, chẳng lẽ các hạ... quả tàn nhẫn... như vậy...

Lão nhân áo gai vẫn thản nhiên như chẳng có chút tình cảm, vỗ tay cái bốp, lập tức bên dưới phóng lên một gã đại hán cơ hồ toàn thân trần trụi, chỉ mặc mỗi chiếc quần cộc bằng da beo, khắp người đầy lông vàng li ti lóng lánh, miệng rộng răng nhe, chẳng rõ người hay thú, song nghe y cất tiếng nói :

- Chủ nhân có điều chi dạy bảo ?
- Hàng hóa đã mang hết xuống chưa ?

Gã người thú buông thông hai tay cung kính đáp :

- Thưa thưa !

Tuy y nói tiếng người và thái độ hết sức cung kính, song chẳng hiểu sao vẫn không cảm thấy được chút hơi người nào cả.

Lão nhân áo gai khoát tay :

- Lui !

Tay vẫn không ngừng, bất thần nhanh như chớp điểm vào huyết Nhuyễn Ma bên hông người Mai Ngâm Tuyết.

Mai Ngâm Tuyết kêu lên một tiếng kinh hãi, lập tức ngã lăn ra đất.

Lão nhân áo gai bèn một tay dìu nàng quay trở về gian đại sảnh âm u rùng rợn kia, đặt nằm lên chiếc phản nghiêng khi nãy, lạnh lùng nói :

- Khi nào mang hết hàng xuống, sẽ lập tức đưa nàng lên thuyền. Lão phu đã dùng linh dược cứu sống nàng cũng chẳng phải là dễ dàng, nàng nên hài lòng đi thôi.

Đoạn đóng cửa lại bỏ đi. Lão nhân này lạnh nhạt như vậy, sao lại dùng linh dược cứu mạng Mai Ngâm Tuyết ? Đây thật ra là chốn nào ? Tại sao đâu đâu cũng ngập đầy không khí âm ỉ thần bí thế này ?

Mai Ngâm Tuyết lòng đầy nghi vấn, đột nhiên từ trên phản đứng phắt dậy, thì ra lúc nãy khi ngón tay của lão nhân áo gai chưa chạm vào huyết đạo, nàng đã đề phòng từ trước, lập tức phong bế huyết đạo, đến khi ngón tay lão nhân áo gai chạm vào áo, nàng lại khẽ lách người tránh qua một cách hết sức khéo léo, tuy vậy cũng cảm thấy tê tái bèn thềm vận hành chân khí mấy lượt, huyết khí mới lưu thông sông sẻ, nếu như lão nhân áo gai tăng thêm ba thành công lực nữa, nàng cũng chẳng tài nào động đậy được nữa.

Một sức mạnh khủng khiếp đã khiến nàng gắng gượng đè nén nỗi đau xót trong lòng, lướt tới bên cửa sảnh, đưa tay đẩy, ngờ đâu cánh cửa đồng đã bị chốt bên ngoài, không nhúc nhích được mảy may.

Bốn bên vách cũng đều là đồng tím, đụng tay vào phát ra tiếng kêu "coong coong", ngoài cánh cửa đồng ra, không còn một khung cửa nào khác.

Bồng đứng, nàng có cảm giác như lại trở về cổ quan tài nọ, gian đại sảnh âm u rùng rợn này ngoại trừ rộng hơn cổ quan tài rất nhiều, thật chẳng khác nào một cổ quan tài bị đóng kín.

Sau khi thăm dò nhiều lượt, cuối cùng vẫn hoàn toàn thất vọng, dẫu nàng rất kiên cường, song cũng không khỏi lại sụt sùi khóc, tìm gặp lại linh vị kia, chiếc hủ tro xương ở bên linh vị phát sáng đen nhánh dưới ánh đèn, nàng chợt động tâm thầm nhủ :

- Hàng hóa trên thuyền hãy chưa mang xuống hết, thi thể chàng sao đã trở thành tro xương ?

Bèn chú mắt nhìn kỹ linh vị, thì ra tên đó viết là :

- Nam Cung Bình Y chi vị !

Lập tức nàng mừng rỡ thầm reo :

- Chàng chưa chết ! Chàng chưa chết ! Đây chỉ là linh vị của người khác.

Đột nhiên cánh cửa vang lên một tiếng rất khẽ, nàng quét mắt thật nhanh, lệ làng cúi xuống dưới linh vị, tấm vải trải bàn phủ xuống che khuất lấy nàng.

Liên thì có tiếng bước chân rất khẽ vọng vào, chỉ nghe lão nhân áo gai sừng sốt nói :

- Ủa, đâu mất rồi ? Lão phu không tin nàng ta có thể chấp cánh bay ra khỏi đây được.

Một người khác tiếp lời :

- Nếu nàng ta chưa chấp cánh bay khỏi đây, chẳng lẽ đã ẩn thân mất ư ?

Tiếng nói hùng hồn vang lên ngay cạnh Mai Ngâm Tuyết, rõ ràng đó là Phong Mạn Thiên.

Lão nhân áo gai lạnh lùng :

- Chư Thần đảo này hơn trăm năm qua không hề có bóng dáng phụ nữ, thiếu nữ này đã do các hạ mang đến thì cũng cần các hạ đưa đi khỏi đây.

Bước chân di động, dường như là đi ra cửa.

Phong Mạn Thiên nói :

- Gỡm đã, hiện chẳng thấy bóng dáng nàng ta đâu cả, làm sao biết được không phải là do các hạ đã phóng thích ?

Lão nhân áo gai cười khẩy :

- Nàng ta đang ở dưới chiếc bàn mà các hạ đã đứng cản, hừ hừ, khi nãy bước vào chiếc bàn này không ngớt lung lay, các hạ tưởng lão phu không trông thấy ư ? Mặc dù các hạ đã vội đến đứng cản, nhưng đã muộn mất.

Vừa dứt lời đã thấy Mai Ngâm Tuyết vén vải chui lên, nắm tay Phong Mạn Thiên run giọng nói :

- Nam Cung Bình chưa chết phải không ? Hiện chàng đang ở đâu ?

Phong Mạn Thiên mặt trời khắc bất động, tay chống gậy gỗ, cũng đã thay vào bộ y phục vải gai.

Lão nhân áo gai vụt quay lại nói :

- Không sai, y quả là chưa chết, nhưng có điều cô nương kiếp này đừng mong gặp lại y nữa.

Mai Ngâm Tuyết lặng người :

- Có thật vậy không Phong lão tiền bối ?

Phong Mạn Thiên lạnh lùng :

- Không sai !

Mai Ngâm Tuyết buông tay ra :

- Chàng là chồng của vãn bối, vì sao vãn bối lại không được gặp chàng chứ ?

Phong Mạn Thiên nhìn thẳng phía trước, không dám tiếp xúc với ánh mắt của Mai Ngâm Tuyết. Lão nhân áo gai đứng chấp tay sau lưng, lạnh lùng nhìn Mai Ngâm Tuyết.

Mai Ngâm Tuyết buông tiếng cười khẩy, chậm rãi nói :

- Phong lão tiền bối, những lời lẽ của tiện nữ hiện giờ, xin tiền bối chớ hiểu lầm, tiện nữ tuyệt đối không phải với thân phận ân nhân cứu mạng để nói chuyện với tiền bối, bởi người tiện nữ định tâm cứu không phải là tiền bối, tiện nữ chỉ đứng trên cương vị một người từng đi cùng thuyền với tiền bối mà nói chuyện thôi.

Sắc mặt Phong Mạn Thiên thoát xanh thoát đỏ, Mai Ngâm Tuyết nói tiếp :

- Tiện nữ chỉ là một người đàn bà yếu đuối, không địch lại võ công của các vị, các vị nói gì thì tiện nữ cũng không thể phản kháng được, tiện nữ tuy không thể sống mà gặp chàng, sau khi chết đi, xin hãy mang thi thể tiện nữ đến gặp chàng.

Lão nhân áo gai trầm giọng :

- Cô nương định chết tại đây ư ?

Mai Ngâm Tuyết quả quyết :

- Hiện tại tuy tôi không làm chủ được những việc khác, nhưng muốn chết cũng được chứ ?

Lão nhân áo gai danh giọng :

- Sau khi cô nương chết đi, lão phu cũng vẫn phải mang thi thể cô nương lên thuyền, cô nương chết mười lần thì cũng chẳng gặp được y...

Mai Ngâm Tuyết người gọi "lãnh huyết" song lão nhân áo gai này máu còn lạnh hơn Mai Ngâm Tuyết gấp trăm lần.

Mai Ngâm Tuyết lòng đầy bi phẫn đến cực độ, song lại cười khế nói :

- Ôi ! Lão nhân gia quả là vị đại anh hùng, đại trượng phu...

Bất thần dùng hết toàn lực tung chân, phóng chuồng, vung chỉ, một chiêu ba thức nhanh như chớp tấn công lão nhân áo gai.

Lão nhân áo gai trượt người ra sau, Mai Ngâm Tuyết lao tới, nhưng Phong Mạn Thiên phóng lướt đến cản trước mặt nàng.

Mai Ngâm Tuyết tức tối :

- Hay lắm, hai vị đều là đại anh hùng...

Phong Mạn Thiên bỗng lớn tiếng :

- Đi theo lão phu !

Mai Ngâm Tuyết và lão nhân áo gai cùng sửng sốt buột miệng :

- Đi đâu ?

Phong Mạn Thiên trầm giọng :

- Lão phu đưa cô nương đi gặp Nam Cung Bình.

Mai Ngâm Tuyết thoáng ngẩn người, đoạn mừng rỡ nói :

- Thật... thật ư ?

Lão nhân áo gai lạnh lùng :

- Chẳng phải thật đâu !

Phong Mạn Thiên vụt quay người lại, đối mặt với lão nhân áo gai, ánh mắt lóe lên vẻ ghê rợn, như hai thanh kiếm sắc đâm vào người lão nhân áo gai.

Lão nhân áo gai thản nhiên chậm rãi nói :

- Tuyệt tình, tuyệt dục, tuyệt danh, tuyệt lợi ! Tứ Tuyệt Giới Lệnh đời đời tương truyền của Chư Thần điện, chẳng lẽ các hạ đã quên rồi ư ?

Phong Mạn Thiên rần giọng :

- Chưa từng quên !

- Vậy sao các hạ lại...

Phong Mạn Thiên cười khẩy :

- Hồi bốn mươi năm trước trong lòng Phong mỗ đã không còn nghĩ đến danh lợi sắc dục nữa, nhưng chữ "tình" thì chẳng thể nào dứt bỏ được. Phen này Phong mỗ đưa nàng ta đi, dĩ nhiên mọi hậu quả Phong mỗ sẽ một mình gánh chịu, không cần các hạ phải nhọc lòng.

Ánh mắt ông chăm chặp nhìn vào lão nhân áo gai, lão nhân áo gai cũng với ánh mắt lạnh lùng nhìn ông. Hai người cứ thế cùng nhìn nhau một hồi thật lâu, cuối cùng lão nhân áo gai cất tiếng :

- Các hạ muốn tự chuốc lấy khổ não, lão phu cũng đành tùy các hạ...

Bỗng quay sang Mai Ngâm Tuyết lạnh lùng nói :

- Chỉ sợ cô nương gặp y rồi, lại càng đau lòng hơn.

Vừa dứt lời liền dẫn trước đi ra cửa, Mai Ngâm Tuyết và Phong Mạn Thiên theo sau lão phi thân xuống mỏm núi, rẽ sang trái, đi tới chừng mười trượng, lão nhân áo gai đột nhiên dừng lại.

Phong Mạn Thiên đưa tay chỉ vào một hang động bên cạnh lão và nói :

- Đến rồi !

Mai Ngâm Tuyết mừng rỡ, vội vàng phi thân lướt tới, chỉ thấy trước hang động tối mịt và ảm thấp có một bức chắn bằng đồng, Nam Cung Bình áo gai chân trần đang ngồi xếp bằng bên trong, đầu chàng quấn vải trắng lốm đốm máu.

Mai Ngâm Tuyết lòng đau thắt gào lên :

- Chàng... đã phạm tội gì mà họ lại giam chàng vào đây ?

Nam Cung Bình mặt liền co rúm đau khổ, song hai mắt vẫn nhắm nghiền.

Phong Mạn Thiên cất tiếng :

- Bất kỳ ai khi lên đảo đều phải ngồi đủ trăm ngày trong hang động này thì mới được ra ngoài...

Mai Ngâm Tuyết hai tay nắm lấy thanh chắn :

- Chàng... tại sao chàng không mở mắt ra... thiếp đây, thiếp đã đến rồi đây...

Nam Cung Bình vẫn nhắm mắt lặng thinh, Mai Ngâm Tuyết hai tay lay mạnh, thanh chắn vang lên loảng xoảng, nước mắt ràn rụa run giọng nói :

- Chàng... tại sao không đếm xỉa đến tôi...

Lão nhân áo gai cất tiếng lạnh lùng :

- Cô nương đã gặp mặt y rồi, y đã không thèm đếm xỉa đến cô nương, giờ cô nương nên ra đi rồi chứ ?

Mai Ngâm Tuyết vụt quay lại nói :

- Được, tôi ra đi, nhưng tôi phải hỏi điều này, các hạ giải độc cứu mạng cho tôi, phải chăng là vì y đã thề hứa sẽ không bao giờ ngó ngang đến tôi nữa ?

Lão nhân áo gai lạnh lùng :

- Cô nương cũng thông minh lắm !

Mai Ngâm Tuyết cười xót xa, quay sang Nam Cung Bình nói :

- Tiểu Bình, chàng đã sai lầm rồi, chả lẽ chàng không biết rằng Mai Ngâm Tuyết này thà chết cùng chàng, chết trong vòng tay chàng còn hơn là được đôi tay dơ bẩn kia cứu sống.

Mặt Nam Cung Bình lại co giật một hồi, chỉ nghe lão nhân áo gai lại nói :

- Sau khi rời khỏi đảo này, sống chết tùy ý cô nương, nhưng hiện tại thì cô nương nhất định phải đi.

Vừa dứt lời, bát thần vung chỉ điểm vào huyết Kiên Tĩnh trên vai Mai Ngâm Tuyết.

Phong Mạn Thiên quát lớn :

- Hãy khoan !

Đồng thời cây gậy trong tay đưa ra, cản tay lão nhân áo gai lại.

Lão nhân áo gai trừng mắt :

- Phong huynh làm như vậy, chả lẽ đã quên mất...

Phong Mạn Thiên chẳng thèm nhìn lão, cười khẩy nói :

- Quên mất cái gì ?

- Chả lẽ Phong huynh đã quên mất điều cấm của đảo này, với sức của hai người mà định chống đối điều cấm của Chư Thần đảo thì thật là mơ tưởng, nếu kinh động đến các vị trưởng lão trên đại điện, lúc ấy hai người muốn sống không được mà muốn chết cũng chẳng xong, không những làm hại bản thân mà còn liên lụy đến người khác.

Phong Mạn Thiên mặt tái ngắt, chằm chằm buông gậy xuống.

Mai Ngâm Tuyết lại cất giọng tha thiết :

- Tiểu Bình, chàng chẳng phải bằng lòng chết cùng thiếp hay sao ? Đôi ta cùng chết đi cũng còn hơn là ở đây để chịu hành hạ, nếu chàng mở mắt ra nhìn thiếp dù chỉ một lần, thiếp dù chết đi cũng vui lòng mát dạ...

Ngờ đâu Nam Cung Bình vẫn nhắm nghiền đôi mắt, Mai Ngâm Tuyết xót xa nói tiếp :

- Đời người quan trọng nhất là cái chết, chả lẽ lời thề của chàng lại nghiêm trọng đến vậy sao ?

Nam Cung Bình vẫn giống hệt như người đã chết, lão nhân áo gai buông tiếng cười khẩy nói :

- Cô nương một lòng muốn chết, nhưng kẻ khác đâu có muốn chết.

Mai Ngâm Tuyết ngớ người, hồi sau bỗng đưa tay lên lau nước mắt nói :

- Được rồi, tôi đi đây !

Lão nhân áo gai liền nói :

- Hãy đi theo lão phu !

Hai người cùng đi về phía bờ biển, Mai Ngâm Tuyết nghe như đứt từng đoạn ruột, không ngoảnh lại lấy một lần, trong mắt lệ nóng ứa đầy, song không hề rơi xuống lấy một giọt.

Nam Cung Bình nghe tiếng bước chân của nàng xa dần, đôi môi khép chặt mới thoáng hé mở, giọng run run nói :

- Ngâm Tuyết, ta... ta thật có lỗi với nàng...

Hai dòng máu tươi rỉ dài theo khóe miệng, hòa lẫn vào nước mắt từ trên má chảy xuống.

Phong Mạn Thiên đứng đờ ra như kẻ chết, chậm rãi nói :

- Những mong nàng hiểu được nỗi khổ tâm của ta...

Nam Cung Bình nghẹn ngào :

- Văn bối biết nàng ắt sẽ hận văn bối trọn đời, nhưng văn bối không bao giờ trách nàng, thế nhưng... văn bối vô cùng mong ước nàng có thể hiểu được vì lẽ gì văn bối đã đối xử với nàng như vậy.

Phong Mạn Thiên hướng mắt về cõi xa xăm, chậm rãi nói từng tiếng một :

- Nàng vĩnh viễn không thể nào hiểu được đâu...

Mai Ngâm Tuyết có thật vĩnh viễn không thể hiểu được chăng ? Lúc này nàng đã một mình cô lẻ lênh đênh trên biển cả, sống hay chết thật khó thể dự liệu được, rất có thể nàng chỉ đành mang theo con tim vỡ vụn mãi cho đến ngày cuối cùng của cuộc đời.

Thế nhưng, Nam Cung Bình và Phong Mạn Thiên, hai người đàn ông đội trời đạp đất ấy vì lẽ gì lại phải hành động như vậy ? Họ chẳng đã từng ngạo nghễ mỉm cười mà đón tiếp cái chết đó ư ?

- o O o -